

Gedichde:

// dehoim?

Grad no'gschmisse,
midde uff'd Wies'.

En Haufe Heiser,
zammeg'wierfeld,
orosch un braun,
als dädedse scho ewig doligge.

'S drängd se in alle Richdunge,
in d'Weld naus, in de Himml nuff.

Do simmer!,

sagedse
un schdelle sich em Blick in de Weg.

Du willsch no zune,
willsch gugge, fiehle,

...ischs rau?

D'Sonn schbiel mit de Kande,
mold schdrenge Schadde in d'Effnunge.

Ach,
denksch',
sie wäre jo so schee,
die Heiser,
so fescd un ewig,
wenn se bloß ned
so bees doligge missde,
verrenkt
un verletzt.

Uff oimol
isch der alles so fremd,
do,
wo doch oigendlich
Hoimad un Schutz
sei solld.

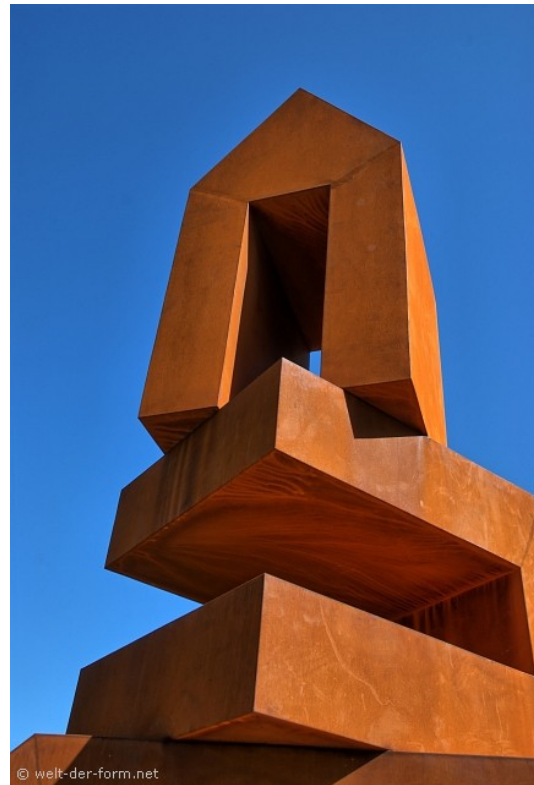

Bild: © Bernhard Maier / welt-der-form.net ;
Stahlplastik „Turm I“ von Werner Pokorny

// Uff oimol

Mei Herz isch nimmeh do
isch uff un defo
irgendwo no
wo nix meh isch
wie DU

Isch
abdrehd
verlore,
vergesse
un nei gebore.

Verderrd
un ibberlade,
vellig blind,
un

...dodal b'soffe.

Un i spier', i wer
en Kader hawwe

irgendwenn,

...awwer ned Heid!

// Novemberlicht

Schdill isch's
zwische de Gräber.

Ganz fremd
schdroifd' de Obend
durch d' leere Weg

Daumeld
iwwert daube Felder
in dene
d'Zeid versunge isch.

Verliert de Halt
un fällt,

zwiches grau
dämmerd Draumgebiesch.

Un
e kloins Lichdle flaggerd,
inerem rode Gläble.

Zidderd trotzig
derre Nacht entgegge.

Un bald isch's
des Oinzige,
was mer noch sehe kann,
in all
de diefe Dunkelheid.

// E weiße Wand

'S Lebe
isch e weiße Wand,

's Fiehle
isch en dauber Klang.

'S Drauße
isch e dumpfes Brenne
im Rigge.

De Daag
isch en blasser Schimmer
an de Wand.

D' Mensche
sinn
en kurzer Schadde,

beim Wesche,
Neschd richde,
Esse bringe.

Des
isch' jetzt dei ganze Weld,

e weiße Wand.

// Herbschd

Was Blaus'
schwebt
iwwer bunde Flegge,
die d' kalde Nächd'
in d'Bäum nei mold.

Un
uff de Felder,

liggd e leis' Adee.

D' Nadur,
die muss,

de Mensch,
der derf',

sich wandle.

... weitere lyrische Arbeiten auf Anfrage:

E-Mail